

Tratament naturist pentru infecție și durere de măsea

Ca o primă încercare de corectare a problemei trebuie întâi să identificăm cauza.

Infecția și durerea sunt efecte indiferent în ce parte a corpului apar.

Întrebarea principală este : **ce cauzează problemele dentare** ? De exemplu există oameni care au tot timpul probleme cu dinții, indiferent de alimentație și de igiena cavității bucale și există persoane care nu dau o așa mare importanță acestei zone a corpului și totuși sunt oarecum feriți de mari probleme.

Sub lozinca "**toate suferințele corpului au cauze sufletești** " trebuie precizat că afecțiunile dentare sunt rezultatul unui caracter autodistructiv.

Ce înseamnă asta ?

Mai exact aceleași persoane care își exteriorizează sentimentele mai puțin, sunt mai puțin agresive la exterior, dezvoltă boli autoimune , pun la suflet etc tot ele vor avea și probleme generale cu dinții.

Măcinarea dinților este tot o **boală autoimună** de autodistrugere.

Eu care atunci când îmi vine să strâng pe cineva de gât sau efectiv să mușc din el , mă abțin, o să sufăr

toată viața de probleme cu dinții.

Trebuie ori să devin blând și bun ori să-i tratez cu "toate spurcăciunile nebăgate-n alte piese".

Despre modul în care apar **cariile dentare** și de ce am scris și acum câțiva ani [AICI](#)

Să revenim concret la problema noastră.

Deci duminica trecută pe 12 august a început, foarte ușor vizibil, să mi se umfle gingia pe partea stângă.

Partea stângă conform NMG este partea **mamă/copil** dar eu sunt stângaci și atunci la mine este invers față de normal și atunci este partea **tată/partener**.

Ok. Dar de ce să-mi apară o situație neplăcută când eu și Laura în dimineața zilei de 12 august tocmai plecam la mare singuri, fără copii și obligații, după ani de zile.

Păi ideea NMG-ului este că efectul în corp apare **în perioada de vindecare** când corpul s-a liniștit deci cu alte cuvinte eu până atunci, la nivel subconștient, am vrut să mușc din Laura de supărare pentru anumite neplăceri pe care le-am resimțit iar în momentul în care am revenit la sentimente mai bune au început toate necazurile. Iar cu cât starea de conflict este mai lungă cu atât reparația este mai dură.

Deci duminică s-a umflat ușor, luni mai mult, marți deja devenise vizibil și ușor deranjant.

E aici am greșit eu.

De ce are nevoie organismul ca să se repare? Liniște și pace.

Ce i-am dat eu la mare și după ? Odihnă puțină, **mâncare nesănătoasă**, zahăr în exces etc.

Marți deși măseua era vizibil umflată, pentru că nu exista o durere sănătoasă care să mă oprească din mâncat, am continuat cu excesele când **corect era să opresc total alimentația.**

În orice situație inflamatorie a corpului alimentația trebuie oprită dacă nu total măcar cea care favorizează așa ceva adică **proteină animală, lactate, zahăr, gluten.**

Miercuri s-a atins punctul maxim de inflamație dar totuși cu o durere încă suportabilă .

Marele meu merit a fost că deși era **Sf. Maria** și maica-mea pregătise prăjituri, pizza de 7 feluri cu blaturi din făină integrală și toate bunătățile, tort de tiramisu etc am reușit să mă abțin și să nu mănânc nimic toată ziua.

Postul negru de miercuri a ajutat mult organismul.

Am încercat și câteva remedii homeopate pe parcursul zilei dar fără mari sorți de izbândă.

Taică-miu deja prezenta situația tuturor ca extremă cum a avut și el așa ceva și fără să meargă la dentist care să-i taie gingia să curgă puroiul și fără să ia un antibiotic n-a scăpat. Și nicio eu n-o să scap

că n-are cum să iasă puroiul și poate să intre în sânge și se duce la creier și tot așa.

Noaptea de miercuri spre joi se poate numi **noaptea patimilor**. Deci a fost ceva crunt și oribil și n-aș vrea să treacă nimeni prin așa ceva.

Câteodată îi înțeleg pe cei care își trăgeau câte un glonț în gură de durere.

Mi-am adus aminte acum c-am scris și o poezie legată de durerea de măsea undeva prin 2005, în episodul când mă credeam poet, și chiar am găsit-o pe net încă există – [AICI](#)

A început acea durere sâcâietoare pe sistem nervos care nu te lasă o secundă în pace. Am început ușor cu toate remediile homeopate posibile. Degeaba.

M-am plimbat efectiv prin 4 paturi de la Laura și Felix, la David, la Erik sau singur pe canapea.

Acolo mi-am petrecut în mare parte timpul. Adică între canapea și bucătărie.

La 3 noaptea citeam într-o carte ce nebunii să mai încerc.

Cuișoarele pisate amorțesc puțin zona dar degeaba trece imediat efectul, **ceaiul de salvie** ajută dar puțin e mai util ca dezinfectant în faza următoare.

Usturoiul la fel efect de moment de 10 secunde așa. **Propolis natural** ținut , mestecat, supt orice degeaba.

Gargară cu tinctură de propolis la fel degeaba pe moment acolo parcă o senzație de bine.

Cataplasma cu argilă pe toată zona : haios să mă vezi la 4 dimineața cum îmi întind argilă pe obraz. A fost o senzație de răcoare dar durerea pe sistem nervos a fost mult mai dură.

Până la 7 dimineața a fost un chin între încercarea de remedii, rugăciuni către toți sfinții și zvârcolirea

pe canapea.

Cred că orice durere are scopul ei pe care trebuie să-l înțelegi. Cu cât lecția pe care trebuie s-o înveți este mai dificilă cu atât trebuie să te doară mai rău ca să înțelegi și să nu mai repeți greșeala / prostia.

Da poate că era mult mai ușor să iei un medicament și chiar recomand celor mai slabi de înger să ia **pastile de gheara diavolului** pentru orice fel de durere pe care simt că n-o pot duce.

Durerile apar să ne învețe că facem ceva greșit și trebuie să le înțelegem rostul altfel data viitoare vor veni și mai puternice.

A doua zi am continuat să nu mănânc nimic iar undeva pe la ora prânzului gingia din jurul măselii s-a crăpat și a început să curgă puroi.

Am făcut gargară cu ceai de salvie pe tot parcursul zilei și n-am consumat nimic altceva iar până seara durerea pe sistem nervos dispăruse complet doar cea fizică încă exista.

Vineri și sâmbătă a început să se desumfle, să se tot dreneze locul iar astăzi am revenit la normal ca înfățișare.

Ajunsesem chiar monstruos de prindeam un rol de creatură grotescă . Copiii se uitau la mine ciudat pe stradă iar proprii mei copii mă priveau cu oarecare milă și îngrijorare.

Un sentiment total neplăcut să se uite toată lumea la tine ciudat. Nu vreau să-mi imaginez cum e să trăiești o viață cu o problemă fizică vizibilă.

A fost un exercițiu excelent de **micșorare a mândriei** și de înțelegerea a puterii limitate a omului.

Durerile noastre fizice vin de cele mai multe ori din cauza noastră că ne **neglijăm** nevoile și dorințele

sufletului .

Ca să nu ne pierdem simțul umorului indiferent de situație chiar le spuneam la oamenii că Laura mi-a sugerat (chiar a făcut-o) că era bine dacă mai puneam și eu niște carne pe oase , să mă mai fibrez și eu dar n-a precizat exact locul în care vrea să mă umflu.

După 3 zile

Deci un mic rezumat pentru voi sau manual de urgență : în momentul când simțiți că începe o asemenea problemă **opriți alimentația** (maxim doar fructe și legume) sau poate niște antiinflamatoare puternice gen **turmeric**, cuișoare; apoi cumpărați niște pastile de gheara diavolului dacă nu vă simțiți puternici; beți cât mai **multe lichide** și încercați să aveți un program lejer de **odihnă**, **ceai de salvie** și înainte și după curgerea puroiului, identificați cauza și **învățați lecția** ca data viitoare să nu vină o durere și mai mare.

Nu folosiți antibiotice și alte substanțe nesănătoase.

Nu vă înfuriați sau alte sentimente negative pentru că **acidifică corpul** și vindecarea va dura și mai mult.

Înconjurați-vă de iubire și o să treceți cu bine și peste această situație total neplăcută.

Vindecarea este întotdeauna în noi și nu în exterior.

Gânduri bune.

Exercițiu de reglare a indiferenței mele

Nu știu cât de adevărată este zicala că " **opusul iubirii nu este ura ci indiferența**" dar un sâmbure de adevăr există.

Una dintre cele mai mari probleme ale noastre este lipsa de implicare, indiferența pe care o arătăm față de tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru.

N-am fost educați în spirit civic, n-am fost educați să privim mai mult decât propriile nevoi și obligații.

Situația în lume este tragică pentru că cei mai mulți oameni se mulțumesc doar să nu facă rău dar **nu sunt capabili, efectiv, să facă ceva bine.**

Iar cei răi chiar se implică.

Din 10 persoane 2 aruncă gunoaie pe jos ,7 se mulțumesc că ei nu aruncă iar 1 le ridică și atunci per total **partea negativă este mai puternică** deși numeric este mult în inferioritate.

Doar pentru că nu faci nimic rău nu înseamnă că ești un om bun.

Care este diferența pentru ,mediu ,între hârtia pe care o ai în mână si vrei s-o arunci la gunoi și o altă hârtie pe care o întâlnești pe jos, dar pe care n-ai aruncat-o tu, și pentru care nu simți niciun sentiment s-o ridici de jos. că na n-ai aruncat-o tu deci nu e vina ta că este acolo și nici treaba ta s-o iei ?

Data viitoare când întâlniți o hârtie pe jos ,
imaginați-vă că este a voastră și aruncați-o la gunoi.

Acum asta a fost o introducere.

Să revenim la reglarea indiferenței mele.

Această indiferență dezvoltată dintr-o educație de
impasibilitate primită de-alungul vieții.

Mă mulțumesc să nu fac rău dar n-am nicio
inițiativă de a face bine. Sunt ok cu mine. Sunt un om
bun.

În majoritatea situațiilor totuși intuiția și
conștiința mea îmi spune ce trebuie să fac, adică în
primele secunde când vezi ceva care-ți necesită ajutorul
simți nevoia să-l acorzi dar dacă nu faci nimic imediat
apoi apar scuzele pentru a trece mai departe indiferent.

Vezi un om care are nevoie de ajutor și **primul
impuls este să-l ajuți** dar apoi neascultându-ți
instinctul găsești 100 de motive să nu te implici : lasă
că se descurcă și singur, îl ajută altcineva, eu oricum
mă grăbesc, nu cred că are nevoie, de ce să mă bag eu
etc.

Intâmplarea prin care eu am fost scos din zona mea
frumoasă de neimplicare a avut loc acum câteva săptămâni
când am ajuns dis de dimineață la salon.

La câteva minute după mine apare colega mea Andreea
care începe să povestească, vădit impresionată și
afectată , de o pisicuță care a fost călcată de o mașină
chiar pe mijlocul străzii în zona din fața salonului.

Un lucru de admirat la Andreea este că ea a
observat acest lucru și chiar a simțit nevoia să facem
ceva , că este de datoria noastră să ne implicăm în
luarea animalului din stradă.

Eu dacă o vedeam probabil că treceam nepăsător. Adică de ce ar fi treaba mea o pisică moartă în mijlocul străzii. N-am călcat-o eu deci nu e treaba mea ce se întâmplă cu ea mai departe. Logic nu.

E treaba s-a nasolit din clipa în care Andreea a zis că trebuie să facem ceva, s-o luăm de acolo ca să nu fie călcată și de alte mașini și făcută zob, și că eu ar trebui să fac asta pentru că sunt bărbat .

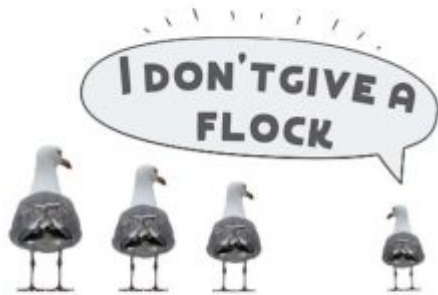
E acum dintr-o **problemă care nu era a mea**, deci puteam să stau liniștit și indiferent, a devenit personală pentru că eu cică ar fi cazul să fac ceva.

Normal că primele gânduri la auzul unei asemenea lucru au fost negative și oribile . Scuză mea este ,cum spune și profesorul Constantin Dulcan, că **majoritatea gândurilor nu sunt ale noastre** și că nu se știe de unde vin exact.

Noi nu gândim ci suntem gândiți.

Iar în cărțile creștine chiar ți se precizează că gândurile de multe ori îți sunt transmise de entități malefice pentru a te duce pe drumul cel rău.

Deci am scuză pentru toate aceste gânduri care mi-au venit : mă piș pe ea de pisică moartă, nu e responsabilitatea mea, ce treabă am eu cu pisica moartă din mijlocul străzii, s-o ia ăia de peste drum de la rompetrol că sunt 10 bărbați care stau degeaba, e un drum cu 2 benzi și șină de tramvai nici n-am cum s-o iau că mă calcă cineva, da de ce trebuie să mă duc eu când există rebu și adp, în ce iau eu pisica aia, să presupunem c-o iau după aia ce fac cu ea unde o duc că n-am unde s-o duc, dă-o în morții ei de pisică că e moartă și mie nici măcar nu-mi plac pisicile nici măcar alea vi, probabil că deja au storcit-o încă 7 mașini și 2 tramvaie deci n-are niciun sens să mă duc, bă da altcineva nu se găsea să se ducă s-o ridice, acumă trebuie să strâng eu toate mortăciunile din oraș nici măcar nu e în dreptul salonului, cred c-a luat-o altcineva, cine e tâmpit să se ducă să ridice o pisică moartă din mijlocul drumului.

Apoi gânduri mai pozitive de la entități bune : du-te mă și ridic-o tu ce mare lucru ia un prosop și gata o învelești acolo și o arunci pe marginea drumului, dacă nu te duci tu n-are cine s-o ia că doar ști în ce țară trăiești că toți au mentalitatea ta de căcăt să nu facă nimic dacă nu e vina lor și nici atunci măcar. hai mă nu fi fătălău când o să trebuiască să-ți îngropi rudele cum o să fie , e un exercițiu bun pentru viitor, fie-ți milă de un biet animal și nu-l lăsa să fie storcit de toate mașinile și dul la un loc cu verdeață, nu înțeleg de ce o lungești că tot te duci până la urmă, hai măcar până acolo să vedem dacă n-a luat-o altcineva sau n-au făcut-o bucățele.

Toate astea au durat o secundă.

Am luat un prosop de la masaj mai vechi și obosit și am ieșit afară.

Săraca pisică era tot acolo în mijlocul drumului, fiind abia lovită de o mașină, și arăta încă ok.

M-am apropiat de ea și mi s-a făcut milă. Nici măcar nu era o pisică bătrână și bolnavă ci aducea mai mult cu un puiț.

Nici nu știam cum s-o apuc pentru că **nu mai făcusem asta niciodată** dar până la urmă am învelit-o în prosopul meu mare și roșu și am luat-o în brațe.

Abia atunci am realizat că eram efectiv în mijlocul drumului și treceau mașini din ambele sensuri care încercau din răspuțeri să mă evite.

Era o zonă de verdeață cu copaci chiar lângă

benzinărie și am așezat-o sub un copac mai mare și frumos. Mi-a părut rău pentru ea și i-am spus câteva cuvinte.

Am așezat-o ușor ,de parcă îmi era frică să nu mai pățească ceva, și mi-am luat la revedere de la ea.

Imediat m-a cuprins un sentiment de bine . Chiar simțeam c-am făcut o faptă bună pentru acea creatură că n-am lasat-o să-i fie trupul sfâșiat în mi de bucăți.

M-am întors în salon cu o atitudine de super erou care tocmai salvase planeta.

Fetele încă vorbeau despre săraca pisicuță iar eu mă simțeam excelent cu imaginea de bărbat puternic , un fel de gropar fără sentimente sau un om pentru care **nicio misiune nu era prea dificilă.**

Tot felul de gânduri autolingușitoare mi-au trecut prin cap după ce dusesem la bun sfârșit această misiune incomodă și eram privit cu admirație : da am făcut ceea ce orice om trebuie să facă , eu și spiritul meu civic când vedem un animal mort pe stradă simțim nevoia să intervenim, era și normal să fac asta dacă nu eu atunci cine, doamne ce tare sunt eu cum ridic pisici moarte din mijlocul străzii, eu când văd un animal mort pe stradă mă cuprinde așa un sentiment de " trebuie să fac ceva", da Vlade tu ești cel mai bun om de pe planetă ce faci tu nu face nimeni, etc .

Acuma mă gândeam : *Oare când o să văd din nou un animal mort pe stradă o să simt nevoia să fac ceva sau nici măcar n-o să-l bag în seamă ?*

Partea tristă și dureroasă este că inițial, de multe ori, îți vine sentimentul așa de "**trebuie să ajut**" după care găsești 1000 de motive să nu și nici măcar să anunți pe cineva care ar putea s-o facă .

Adică dacă vezi un om căzut pe stradă, nu contează unde, de cele mai multe ori zici că e un bețiv, un drogat sau cine știe ce, după care îți bagi câteva scuze că nu-i treaba ta că nici măcar nu ști cum să-l ajuți, lasă că se opresc și alții, eu mă grăbesc, n-are nimic grav se ridică el și oricum pare băut, etc.

Dar îți trece prin cap ideea să suni la 112 să chemi pe cineva care se pricepe ? Adică să arăți că-ți pasă puțin ? Să te implici acolo cât să ieși din zona de indiferență și lipsă de implicare cu care am fost

crescuți .

Dacă vrem să facem lumea un loc mai bun **nu e suficient să ne mulțumim cu faptul că noi nu facem rău** ci să trecem la nivelul următor.

Să facem mai mult decât este strict responsabilitatea noastră, să facem noi primul pas al schimbării în bine.

Să dăm un exemplu copiilor noștri și poate ei vor face lucrurile acestea în mod natural.

Într-o societate în care omul ajunge din ce în ce mai izolat de ceilalți, unde fiecare umblă cu ochii în telefon și căștile în urechi, dacă noi nu facem ceva n-o s-o facă nimeni și **degradarea sufletului uman** și chiar a planetei o să se producă cu repeziciune.

Știu că e foarte greu să lupți cu propria educație și îndoctrinare dar nu imposibil.

Mă lupt în fiecare zi cu limitele mele, impuse de modul în care am fost crescut de această societate , și încerc să fac eu primul pas în bine.

Când simți că un om are nevoie de ajutor nu este nicio filosofie și nu-ți cade gura dacă doar întrebi : "**Pot să vă ajut ?**".

Când vezi o bucată de hârtie la picioare tale s-o ridici fără să te gândești că n-ai aruncat-o tu.

Când vezi un om pe jos să treci peste idea de aurolac, bețiv, drogat și să verifici dacă e ok sau să anunți pe cineva care este competent să facă acest lucru.

Când în jurul tău se întâmplă ceva anormal și greșit să nu stai nemuritor și rece.

Noi ne-am învățat cu răul. cu prostia , cu mizeria și cu nepăsarea.

Când mă sui într-un autobuz și acolo există un grup de tineri mănâncă semințe și le scuipă pe jos cine credeți că observă această anomalie, acest lucru greșit care pentru noi a devenit ceva normal și îl privim fără niciun sentiment ?

Singurele persoane care încă nu sunt virusate cu

boala indiferenței.

Copiii mei imediat îmi atrag atenția : – De ce fac oamenii așa ceva în mașină că nu e normal ?

”- Poate pentru voi că sunteți mici și puri și încă faceți diferența între bine și rău dar pentru noiăștia mari nu mai înseamnă nimic. Noi suntem spălați pe creier. Suntem ca un prizonier care a stat câțiva ani într-un lagăr și orice om care moare lângă el nu-l mai impresionează cu nimic. Noi nu suntem un exemplu pozitiv. Noi o să vă transformăm și pe voi în aceeași oameni defecti pentru care propria persoană este singurul lucru care contează.

Băieți faceți întotdeauna ceea ce simțiți că trebuie făcut, spuneți ceea ce vă deranjează și nu rămâneți indiferenți la ce se întâmplă în jurul vostru.

Voi o să faceți lumea un loc mai bun ”

Totul o să fie bine.

Gânduri bune.

Despre întâlnirea cu Dumnezeu

Cred că toți ne întâlnim cu Dumnezeu de cel puțin câteva ori în viață dar de cele mai multe ori nu realizăm asta.

În ciuda a ceea ce pare că sunt eu, adică un om spiritual și extremist pentru unii, adevărul este altul.

Nu există om mai sceptic ca mine, care să pună totul sub semnul întrebării și să analizeze o situație din toate punctele posibile pentru a o înțelege și a o accepta.

Eu sunt Toma Necredinciosul pentru care ideea de a crede și nu cerceta mi s-a părut întotdeauna o tâmpenie.

Deciziile mele chiar dacă unele par extreme și ilogice, din afara, au fost luate în urma unei documentari foarte amănunțite în prealabil.

Faptul că Felix n-are niciun vaccin făcut sau că eu nu mănânc niciun fel de carne de 6 ani nu sunt alegeri făcute pe impuls de moment, influențate de vreun curent sau altă ideologie ci pe logică acceptată în urma tuturor cercetărilor mele, nu SF, ci științifice.

Toate experimentele alimentare, psihice și de oricare altă natură **le am încercat pe propria piele** tocmai pentru că n-am încredere decât în ceea ce constat eu și nu vreun terapeut sau studiu dubios.

Mereu m-am ferit de ideea vorbiri despre Dumnezeu pentru că la nivel subconștient **n-am crezut 100% în existența lui.**

Am avut discuții spirituale cu foarte multe persoane dar am folosit formulări pe care logica mea le accepta.

Am susținut ideea existenței unei forțe superioare, am acceptat energia pozitivă sau negativă pe care o primim de la univers dar m-am împacat mult mai bine cu terminologia științifică decât să spun pur și simplu "**de**

La Dumnezeu".

Mi-a fost greu să accept ceva ce nu puteam vedea sau simți până acum câteva zile când a venit la noi într-o mică vizită.

Aceeași vizită pe care o promisem și acum un an și un pic când o luasem pe arătură cu exagerările față de Felix.

Mă axam foarte mult pe lucrurile omenești pe care credeam că pot să le am sub control dar nu lucram la partea cea mai importantă : **un caracter frumos.**

Indiferent cât de deștept și orice altceva ajunge omul în viață lipsa unui caracter frumos, dezvoltat pe niște principii morale, îl va face **veșnic nefericit.**

Eu eram atent doar la ce bagă copilul în burtă și în cap dar nu în suflet.

Fără iubire, dăruire și sacrificiu, față de mediul înconjurător, viața noastră rămâne tristă indiferent de bogățiile pământești pe care le dobândim.

Felix avea 1 an și un pic când a vrut să-l urc la fratele său în patul supraetajat. Mai urcase și înainte dar acum era prima oară când era singur. S-a învârtit câteva secunde pe acolo iar deodată a venit pe laterala patului și **s-a aruncat direct în cap.**

Totul s a petrecut atât de repede încât nu mi mai amintesc decât cum îl țineam de maieu la câțiva cm

deasupra parchetului.

Nici acum nu înțeleg prin ce minune am reușit să-l prind înainte să se zdrobească de pământ.

Nu știu dacă acela a fost un avertisment sau doar o demonstrației a cât de efemera este viața și cum **poți pierde totul într-o secundă.**

De atunci am devenit mult mai înțelegător și mai echilibrat. Practic echilibru este factorul în jurul căruia ar trebui să ne trăim viața.

Acum la 2 ani și 3 luni istoria s a repetat.

Laura pusese în mijlocul camerei masa cu fierul de călcat pe ea. După ce a călcat câteva haine a plecat în camera alăturată să le așeze pe umerase în dulap.

David atât a așteptat și cum a dispărut mama lui cum a început să alerge în jurul mesei sărind peste firul de la fier.

Felix s-a dus imediat să alerge și el după fratele său. Partea meschina aici este ca David știa ce o sa facă Felix și îl încuraja sa l urmărească.

Într-o fracțiune de secundă David a sărit peste fir iar Felix a intrat în el. David știa că asta o să se întâmple.

Eu eram în cameră și n am apucat să fac nimic.

Fierul a zburat, **greu și fierbinte**, pe lângă **trupul gol a lui Felix** și a aterizat pe jos.

Nici nu vreau sa ma gândesc cu ce traume putea rămâne, pe viață, dacă acea bucată de fier încins îl atingea.

În momentele de după am realizat cât de mică și neînsemnată era protecția mea față de **protecția lui Dumnezeu.**

Toate **vaccinurile nefăcute, lapte praf nebăut, alimentație sănătoasă, ateliere montessori, medicamente neluate, dulciurile raw-vegane, cărțile și cartonase învățate etc** toate erau inutile în acea clipă.

Iluzia mea că dețin controlul s-a fărâma într-o secundă.

Poate că trebuia mai bine să-l învăț să se roage.

Ne place să credem că avem putere, că ne putem influența destinul nostru și a celor din jur dar toate astea contează foarte puțin în aventura vieții noastre.

Nu vrem să acceptăm și să recunoaștem cât suntem de neputincioși câteodată iar cu cât lipsa de credință este mai mare cu atât și dorința de control este mai mare și șocurile emoționale mai devastatoare.

Dumnezeul mă mai bate din când în când peste umăr și mi spune că toate lucrurile pe care le am în clipa de față nu sunt meritul meu, nu le pot stăpâni, controla și le pot pierde în orice clipă.

Ii sunt recunoscător pentru toate minunile pe care le face pentru mine și pentru cei din jurul meu.

Gânduri bune.